

Γίνεται η Μουσική κι ο Στίχος, Όσο και ο Μίκης της, καθεστωτική; Γίνεται!

του Μπάμπη Βλάχου *

Αναθέτοντας ο Μίκης την ταφή του στους δυο πιο κραταιούς στον χρόνο (και τη λειτουργική ψευδαπάτη) θεσμούς της χώρας, το ΚΚΕ και την Εκκλησία, ήξερε... Ζήτησε για κατευόδιο μηχανές που να διαπερνούν η μία την άλλη ώστε να μας κάνουνε περίπου το ίδιο – ας “αντιμάχονται”... [Δεν θα υπήρχε μαζική προσχώρηση κάποτε του νεοέλληνα στον κομμουνισμό χωρίς τη ριζωμένη Ορθοδοξία, κι αλλού έγινε αυτό – δεν θα υπήρχε στο ξεκίνημά της Ορθοδοξία χωρίς τον κολλεκτιβισμό των πρωτοχριστιανών]... Ίσως γιατί ανήκε σε μια άλλη εποχή – άλλης κοινότητας■ όχι της διαδικτυακής. Που ίσως αυτή να νοσταλγούν οι θαυμαστές του, τιμώντας - δικαίως αναμφίβολα- τον ίδιο.

Πράγματι, ενόσω στη Μεταπολίτευση, ο όντως σπουδαίος αυτός νεκρός -εξεγερμένος μέχρι τα '70 παρότι περήφανος κοινοβουλευτικός-, σε κάθε μεγάλη ταραχώδη ευκαιρία αντέτασσε ανέλπιστα/συχνά το καθεστωτικό του κύρος, ακόμη και ως φίλος και συμπορευτής των πιο αχρείων πρωθυπουργών και κομμάτων της χώρας (ακόμη και ως αιρετικός αλλά του καθεστώτος), τα σάουντράκ του πρωταγωνιστούσαν: Στις αλητείες του Πασόκ και στην κατασταλτική/επαγγελματική ποδηγέτηση των κοινωνικών αγώνων από το ΚΚΕ, στον υπερπατριωτισμό της Δεξιάς και της Ακροδεξιάς και στο όνομα της “Ενότητας” του Έθνους πάντοτε■ που οι περισσότεροι γνωρίζουμε ότι ακόμα και στα χαρτιά, ακόμα και έμπλεοι μιας ξέχειλης συγκίνησης, στήνεται πάντοτε εναντίον σου.

Ναι αλλά «φταίει» ο πρωταγωνιστής/νεκρός για αυτό; Δεν ήτανε μοναδική και αξεπέραστη η τέχνη του;
Και ήταν και είναι. Πρωτόγνωρα συμφωνική και λαϊκή...

Φαίνεται όμως πως τα Δήμου Έργα (κι ο δημιουργός τους), κι αυτό που λέγαμε κάποτε Τέχνη-τον υπάλληλό της καλλιτέχνη-και τη μεγάλη αυτή μεταπολιτευτική βιομηχανία της χώρας Πολιτισμό (χάρης εν πολλοίς στον Μίκη – και παρότι αναμφίβολα πιο ανθρώπινη από άλλες αλλά και πιο συστημική), ο «πολιτισμός» μας εύκολα τα υποβιβάζει σε προϊόντα, υποταγμένα (και ας υπάρχουν συνήθως εκτός “καλλιτεχνίας” και τα προσωρινώς ανυπότακτα), εύκολα τη μετατρέπει σε ακίνδυνη έως υπόδουλη ■ ακόμη και σε “ιερό” προϊόν-“σκουπίδι”.

Συνήθως με κομματικές γιορτές επετείους και κυβερνητικές παράτες, με προκάτ γλεντοκοπήματα νυχτερινών και μη καταστημάτων – και με το εκάστοτε “χαλί” στη δικαιολογημένα αταίριαστη εθνική “ταυτότητα”.

Που μάλλον τείνει να γίνει και η κατεξοχήν αποστολή αυτής της μουσικής, ευνουχισμένη – ακόμα και της ποιήσεως; ■ ιδίως αν την επεκτείνεις σε μία εκ των πραγμάτων ιδιοτελή παιδεία.

Μουσική βέβαια που θα συνεχίσει να τραγουδιέται επίσημα, ώστε να ανήκει ως υπηρεσιακή, υποταγμένη και κατ’ εξαίρεση, στον “λαό” της! Εσωτερικευμένη. Φτάνει να απουσιάζει, να έπεσε στον δρόμο, το υψηλό της τόλμημα: η αντικαθεστωτική Ελευθερία.

Σύμπαν αριστερό δηλαδή-αρμονικά δεξιό-και εθνο/Κρατικά καθαγιασμένο – όλα να πηγαίνουν ρολόι. Να το κουρδίζουν οι περιώνυμοι αληταράδες -ουκ ολίγοι- θαυμαστές σου. Και βέβαια η πρώτη γραμμή στην κηδεία σου.

–

Έρμε Μίκη, ακόμα και εσύ υπήρξες πιο αθώος απ’ τη μουσική σου! Ακόμα και από τον “αθώο” λαό που σε θαυμάζει.

* Τελευταίο του βιβλίο: «Ομόκεντρα και Εφαπτόμενα», εκδ. Βιβλιοπέλαγος